

[Formanden.]5) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 138 af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse (Forbud mod Badning).

Mødet hævet Kl. 14³⁵.

51de Møde.

Onsdag den 4. Juli Kl. 13.

Formanden: I Skrivelser af 2. d. M. meddeler Ministeren for Handel, Industri og Søfart, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Revision af visse tyske Betalinger og

Forslag til Lov om tvungen Likvidation eller Administration af visse Aktieselskaber m. v.

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Arbejds- og Socialministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Ændring i Forsorgsloven angaaende Hjælp til værnepligtige, der forretter Militærtjeneste.

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Finansministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Optagelse af forskellige Kreditter i Sverige.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til den højtærede Arbejds- og Socialminister, for at han kan fremsætte det nu anmeldte Lovforslag.

Arbejds- og Socialministeren (Hedtoft-Hansen): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Forsorgsloven angaaende Hjælp til værnepligtige, der forretter Militærtjeneste.*

Ved § 281 i Forsorgsloven af 1933 blev det bestemt, at Personer, der indkaldes til Manøvrer eller ekstraordinær Militærtjeneste, i Trangstiltfælde som Særhjælp kunde faa en

Understøttelse svarende til den Pengehjælp, som de i Sygdomstiltfælde havde sikret sig fra deres Sygekasse. De genindkaldte var ofte Forsørgere, som under Indkaldelsen mistede deres Indtægt helt eller delvis, og man fandt det rettest at give dem en Hjælp uden Retsvirkninger. Det viste sig imidlertid, at de paagældende som Helhed havde sikret sig saa lave Dagpenge fra Sygekasserne, at de ikke kunde klare sig med Særhjælpen efter § 281, og der maatte i stort Omfang ydes supplerende Kommunehjælp.

Da man i 1939 stod over for de betydelige ekstraordinære Indkaldelser, fandt man det derfor nødvendigt at ændre § 281, saaledes at der kunde ydes en fyldestgørende Hjælp efter denne Bestemmelse.

Ved Lov Nr. 197 af 15. Maj 1939 blev herefter den hidtidige Begrænsning i Hjælpen Størrelse opgivet. Det blev i Motiverne til Loven og under Forhandlingerne paa Rigsdagen stærkt fremhævet, at Hovedsynspunktet for Ændringen var, at det offentlige ved Genindkaldelser maa drage Omsorg for, at Indgrebet i de indkaldtes sædvanlige Tilværelse bliver saa lidt føleligt som muligt. Det blev endvidere fremhævet, at disse Trangstiltfælde var af en særlig Karakter, som gjorde det rimeligt at lægge en mildere Transgbedømmelse til Grund, og som i det hele paa en Række Punkter motiverede en Forskel mellem Behandlingen af disse Trangstiltfælde og dem, der normalt afhjælpes ved Ydelse af Kommunehjælp. Som Konsekvens af dette Synspunkt blev det i den nye § 281 udtrykkeligt fastsat, at der f. Eks. kan ydes Hjælp til Fortsættelse af Lejemaal af Lejlighed eller Butik, til Afdrag paa Gæld stiftet til Erhvervelse af Genstande anskaffet til paagældendes Husførelse eller til erhvervmæssig Brug, samt til Betaling af Underholdsbidrag, der ikke kan udbetales forskudsvis af det offentlige — dog at det naturligvis maa være en Forudsætning for Ydelse af saadan Hjælp, at det sociale Udvalg skønner, at paagældende vilde have afholdt disse Udgifter, hvis han ikke var blevet indkaldt.

Derimod blev Kredsen af de berettigede Personer ikke udvidet ved Loven af 1939, idet Hjælpen fortsat var begrænset til Personer, der efter at have aftjent deres Værnepligt indkaldes til Manøvre, Øvelse el. lign. eller indkaldes til ekstraordinær Militærtjeneste. Til Rekrutterne kan der saaledes efter de nugældende Regler kun ydes Hjælp til Familie m. v. paa almindelig Maade, altsaa Kommunehjælp.

Begrundelsen for Forskellen er, at den ekstraordinære Indkaldelse som oftest er